

Aan mijn moslim vrienden

vraag je
gratis
Bijbel aan

De boodschap van Jezus

Hoop voor Moslims

Eerste Nederlandse editie 2008

Tweede, herziene editie 2010

Derde editie 2012

Reprint 2015

Herziene uitgave 2023

Redactie: H. Bouter

Vormgeving: Andreas Murre

Copyright Nederlandse editie © OudeSporen online uitgeverij

Vertaling en bewerking van 'To My Muslim Friends'

Copyright Engelse editie © A.M. Behnam

First published in English in 2004

by Overcomer Press, Inc., P.O. Box 248, Owosso, MI 48867 USA.

Distributie: CBC, Houten

ISBN/EAN 978-90-70926-83-0

ISBN/EAN 978-90-70926-68-7

Ebook NUR 717

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Woord vooraf	4.
1. Inleiding	5.
2. De Bijbel - een overzicht	8.
3. Is de Bijbel veranderd?	12.
4. De kruisiging van Jezus	18.
5. Is de dood van Christus belangrijk?	29.
6. De goddelijke Drie-eenheid	41.
7. Epiloog	53.

Woord vooraf

Vele jaren heb ik het voorrecht gehad om vriendschappelijke gesprekken over het geloof te kunnen voeren met enkele van mijn moslimcollega's, zowel in mijn vaderland Egypte als in de Verenigde Staten. Nooit ontvaardden deze gesprekken in een verhitte woordenstrijd. Integendeel, ze werden altijd gekenmerkt door wederzijds respect. Deze gesprekken werden hoofdzakelijk gevoerd in de vorm van beleefde en discrete vragen. Eenzelfde beleefde toon kenmerkte altijd de antwoorden. Nooit voelde iemand zich gekwetst, ondanks het feit dat we openhartig spraken over de moeilijkheden die ieder had ten aanzien van het geloof van de ander.

Door deze gesprekken heb ik de struikelblokken voor moslims met betrekking tot het christelijk geloof leren kennen. Dit werk is het resultaat ervan. Dankbaar ben ik voor al de vrienden met wie ik deze gesprekken heb gevoerd, en ik hoop dat dit boekje tot hulp mag zijn voor iedere oprechte zoeker naar de waarheid.

Anise M. Behnam

Inleiding

Twee wereldgodsdiensten

Het christendom en de islam zijn de twee grootste wereldgodsdiensten, waarvan elk beweert de waarheid te zijn, zoals die geopenbaard is door de ene, ware en levende God, die hemel en aarde geschapen heeft. Helaas weet het merendeel van de aanhangers van beide godsdiensten heel weinig van wat de ander gelooft. Iemand beweerde ooit dat in Egypte, waar moslims en christenen in het algemeen in harmonie met elkaar leven, alles wat moslims weten van christenen is dat zij polygamie verbieden maar varkensvlees eten; en alles wat christenen weten van moslims is dat ze verbieden varkensvlees te eten maar polygamie toestaan. Daarom kunnen ze naaste buren, vrienden, of collega's zijn en toch nooit met elkaar spreken over godsdienstige zaken.

Als christen, die opgroeide in Egypte en veel moslimvrienden had van wie ik de vriendschap erg waardeerde, kan ik getuigen dat ik in de 28 jaar dat ik in Egypte woonde, nooit beledigd of veroordeeld ben door welke moslim dan ook. Dat was vijftig jaar geleden, en ik geloof dat het nog steeds zo is in Egypte. In de laatste paar jaar echter hebben er vele droevige ontwikkelingen plaatsgevonden, waaronder een verslechtering in de verhouding tussen sommigen van de aanhangers van deze twee godsdiensten. Dit is vooral het geval onder enkele leiders en predikers van deze twee godsdiensten. Het smalend spreken over elkaar heeft bittere gevoelens en wantrouwen veroorzaakt.

Hoewel het geoorloofd is of zelfs noodzakelijk om een sterke overtuiging te hebben, is het beslist niet correct om kwetsend over andermans godsdienst te spreken. Het is goed dat een christenprediker de beginselen van zijn geloof verkondigt en weerlegt wat in strijd is met de Bijbel, maar het is niet aanvaardbaar om, bijvoorbeeld via de televisie, denigrerend over anderen te spreken. Het is begrijpelijk dat een moslim zijn toehoorders voorhoudt sterk vast te houden aan de leringen van de Koran, maar het is niet correct christenen met een geluidsversterker luid en hoorbaar voor iedereen te omschrijven als ongelovigen. Zulk gedrag, zowel van de ene als van de andere kant, zal de spreker geen nieuwe bekeerlingen opleveren. Het zal slechts leiden tot haat en het kan fanatieke en minder stabiele personen brengen tot wangedrag, ja, tot criminaliteit.

De juiste benadering

De Bijbel geeft ons goede voorbeelden hoe men mensen van een andere godsdienst moet benaderen. We moeten ze niet aanvallen of beledigen, maar eenvoudig het Goede Nieuws vertellen. Toen de apostel Paulus drie jaar in Efeze was, predikte hij de mensen het Goede Nieuws van de behoudenis, maar zonder het heidendom of de valse godin Diana (Artemis) van de Efeziërs aan te vallen. De ambtenaar die de orde in de stad moest bewaren, getuigde daarvan en was daardoor in staat de oproerige menigte, die tegen de prediking van Paulus was, tot rust te brengen. Dit staat beschreven in de Bijbel in het boek der Handelingen (19:37). Ook provoceerde Paulus niet in het openbaar de andere valse godsdiensten, noch in Klein-Azië (het huidige

Turkije), noch in Europa, maar stelde altijd de waarheid voor en bad voor de redding van de mensen aan wie hij het Goede Nieuws van de behoudenis predikte.

Het is mijn wens hetzelfde principe te volgen. Wat ik geloof wil ik zo uitdragen dat de lezer onderzoekt wat ik beweer en dan zelf een beslissing neemt. God dwingt niemand om tegen zijn wil een godsdienst te omarmen. Dat is eenvoudig niet Gods manier van doen. Bovendien zal ik dit doen in een liefdevolle geest. Daarom heb ik dit boekje 'Aan mijn moslimvrienden' genoemd, omdat vriendschap ons in staat stelt om zaken op een vriendschappelijke manier te bespreken, zonder elkaars gevoelens te kwetsen. Ook heb ik dit geschreven vanuit mijn waardering voor de vele moslimvrienden, van wie ik het morele karakter bewonder en die trouw zijn gebleven in hun vriendschap.

De vriendschappelijke gesprekken over belangrijke godsdienstige zaken met enkelen van hen heb ik zeer op prijs gesteld. Het doel van dit boekje is de belangrijkste bijbelse leerstellingen te bespreken, die vaak verkeerd begrepen worden door de oprechte moslim of hem godslasterlijk toeschijnen.

“De liefde vergaat nooit”.
(1 Korintiërs 13:8)

Een overzicht van de Bijbel

Het Oude Testament

De Bijbel bestaat uit twee delen, het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Het Oude Testament werd geschreven door mannen van God, lang vóórdat Christus naar deze aarde kwam. Het begint met de Tora, de vijf boeken van Mozes, door de profeet Mozes geschreven. Het eerste van deze vijf boeken is het boek Genesis, een naam die ‘oorsprong’ of ‘begin’ betekent.

Genesis begint met de uitspraak dat God in het begin de hemel en de aarde schiep. Het boek beschrijft het ontstaan van de mensheid, de komst van de zonde in de wereld, het toenemen van de zonde, waardoor de zondvloed in de dagen van Noach noodzakelijk werd, het begin van de volken en talen, en de roeping van Abraham. Het eindigt met de dood van Jozef en het verblijf van het volk Israël in Egypte.

Het volgende boek is Exodus, dat begint met de gebeurtenissen na Jozefs dood, de slavernij van de Israëlieten, en hun vertrek uit Egypte onder het leiderschap van Mozes. De vijf boeken van Mozes eindigen met de dood van Mozes, nadat hij de Israëlieten tot aan de grens van het land Kanaän had geleid.

Deze vijf boeken, gewoonlijk bekend als de Tora, worden gevolgd door de twaalf historische boeken. Deze beginnen met het boek Jozua, de leider die het volk Israël in Kanaän bracht, en eindigen met de gevangenneming en verdrijving door de Babyloniërs, gevolgd door de terugkeer van een klein aantal, dat de tempel en de stadsmuren van

Jeruzalem herbouwde. Het is voor iedere lezer van de Bijbel duidelijk dat de geschiedenis ordelijk is weergegeven, zodat hij zonder moeite kennis kan nemen van het leven van Abraham, Jozef, Mozes of David. De geschiedkundige boeken worden gevolgd door vijf poëtische boeken, bekend als de boeken der wijsheid. Zij bevatten het boek Job (Arabisch: Ajjoeb), de Psalmen (Zaboer), bestaande uit 150 gedichten of geestelijke liederen, en de drie boeken van Salomo, waarvan het grootste het boek der Spreuken is.

Deze boeken worden gevolgd door de boeken van de profeten, zestien in getal, geschreven tussen de jaren 800 tot 400 vóór Christus. Zij bevatten honderden profetieën, waarvan vele over Christus gaan, Zijn geboorte uit een maagd, Zijn geboorte te Betlehem, Zijn leven, Zijn dood en Zijn opstanding, zoals we later zullen zien. Zij spreken ook over Zijn toekomstige verschijning als de Koning der koningen.

Het Nieuwe Testament

Het Nieuwe Testament werd geschreven na Christus' hemelvaart en begint met de vier evangeliën. Een veel gestelde vraag is: 'Waarom zijn er vier evangeliën, en welk is het meest betrouwbaar?' De vier evangeliën zijn door goddelijke inspiratie geschreven, maar elk ervan geeft een bepaald aspect van Christus weer.

Het evangelie van Matteüs stelt Hem voor als de beloofde Messias (Al-Masieh), die reeds beloofd was aan Abraham en door Wie alle volken gezegend zullen worden. Ook aan David beloofde God dat de Messiaanse Koning zou voortkomen uit zijn nageslacht. Daarom gaat het

geslachtsregister van Christus in het eerste hoofdstuk terug tot op David en Abraham. Het evangelie van Matteüs stelt Hem ook voor als Degene die door het volk werd verworpen, ondanks alle bewijzen van de waarheid van Zijn claims. Bovendien stelt het Hem voor als de Degene die zal terugkomen met macht en heerlijkheid en erkend zal worden als de ware, door God aangewezen Koning. Het bevat veel citaten uit het Oude Testament om deze feiten te bewijzen tegenover het Joodse volk, dat Hem heeft verworpen.

Het evangelie van Marcus stelt Hem voor als de Dienstknecht, die niet kwam om gediend te worden maar om te dienen en Zijn leven als een losprijs voor ons te geven. Daarom was er hier geen noodzaak voor een geslachtsregister. De kenmerkende uitdrukking in dit evangelie is dat Jezus 'onmiddellijk' of 'terstond' dit of dat deed, daarmee aantonend hoe Hij voortdurend werkte tot zegen voor de mensen.

Het evangelie van Lucas stelt Jezus voor als de Mens, die kwam voor het hele menselijk geslacht en niet alleen voor één natie. Vandaar dat Zijn geslachtsregister in het derde hoofdstuk teruggaat tot op Adam, het hoofd van het hele menselijke geslacht. De gelijkenissen in dit evangelie laten Gods genade zien, die wordt aangeboden aan de slechtste zondaar die zich bekeert en gelooft.

Het evangelie van Johannes laat Hem zien als de Persoon die er was van alle eeuwigheid, en door Wie alle dingen gemaakt zijn. Met andere woorden, de vier evangeliën stellen Hem voor als Koning, Dienstknecht, Mens, en God. In tegenstelling tot wat velen denken, was er geen evangelie dat neerkwam op Jezus. De Heilige Geest

inspireerde de vier bovengenoemde schrijvers om de vier evangeliën te schrijven. De uitdrukking ‘het evangelie van Christus’ betekent Gods goede nieuws voor de mensheid door Christus.

Na de vier evangeliën volgt het boek ‘Handelingen van de apostelen’, dat ons vertelt hoe het christendom zich over een groot deel van de wereld verspreidde door middel van de discipelen van Christus, aan wie Christus opdracht gaf om uit te gaan in de hele wereld om de liefde van God en het Goede Nieuws van de behoudenis te verkondigen. Zij deden dit zonder dreiging of geweld, zwaard of speer. In plaats daarvan offerden ze zichzelf op voor anderen. Ze werden vervolgd, maar gingen door mensen aan te spreken zich van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God te keren.

Het boek der Handelingen wordt gevolgd door eenentwintig brieven, voor een groot deel geschreven door de apostel Paulus. Deze brieven bevatten belangrijke leerstellige feiten en instructies voor een praktisch leven dat welgevallig is voor God. Ten slotte is er het boek ‘Openbaring’, dat ons vertelt over de toekomstige gebeurtenissen die de wereld te wachten staan.

De Bijbel begint met de schepping van hemel en aarde, en hij eindigt met de toekomstige nieuwe hemel en de nieuwe aarde waar gerechtigheid woont. De hele Bijbel is ingegeven door inspiratie van Godswege, zoals Paulus zegt: *“Alle Schrift is door God ingegeven, en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid”*. (2 Timoteüs 3:16)

Is de Bijbel veranderd?

Een belangrijke vraag

Het is heel belangrijk voor iedere moslim om te weten of de Bijbel veranderd is. De Koran (Qur'an) zegt heel duidelijk en leert als dogma dat de Bijbel van God afkomstig is en dat de voorschriften ervan door iedere gelovige moeten worden aanvaard. Eén van de essentiële elementen van de islam is dat men gelooft in de boeken die God gaf vóór de Koran. Dus, als de Bijbel niet veranderd is, moet ook de moslim erin geloven. Hier volgen verwijzingen naar enkele soera's uit de Koran, die getuigen van de goddelijke oorsprong van de Bijbel ('de Schrift, die Hij tevoren heeft nedergezonden'):

De vrouwen — Al-Nisaa' (4:136-137, 163-164).

De tafel — Al-Ma'ida (5:43-48, 57-68).

Het vee — Al-An'aam (6:89-90, 154).

De bijen — Al-Nahl (16:43-44).

De vertelling — Al-Qasas (28:48-49).

In Tafsir al-Jalalayn (gezaghebbend Korancommentaar) wordt duidelijk gesteld dat de uitdrukking: 'Vraagt dan de lieden van het boek' (of: degenen die de vermaning bezitten), verwijst naar degenen die de Taurat (Tora) en de andere delen van de Bijbel kennen.

Het voorgaande laat zien hoe belangrijk het voor moslims is om te weten of de Bijbel veranderd is sinds de komst van de Koran. Klaarblijkelijk kan de Bijbel niet

veranderd zijn vóórdat de Koran verscheen, want God zou geen boek aanbevolen hebben dat verdraaid was.

Bewijzen dat de Bijbel niet veranderd is

In de eerste plaats bestaat meer dan 75% van de Bijbel uit het Oude Testament. Het Oude Testament is het heilige boek van de Joden, en is precies gelijk aan het Oude Testament dat de christenen in de Bijbel hebben (afgezien van de volgorde van een aantal bijbelboeken). Het is ondenkbaar dat de Joden en de christenen het erover eens werden om op precies dezelfde wijze het Oude Testament te veranderen, terwijl de Joden juist verwerpen wat de christenen geloven. Verder was het Oude Testament al ongeveer tweehonderd jaar vóórdat Christus op aarde kwam vanuit de oorspronkelijke talen Hebreeuws en Aramees in het Grieks vertaald. Deze vertaling staat bekend als de Septuaginta, die ononderbroken heeft bestaan van toen af tot op vandaag. Het is bovendien een feit dat veel passages in het Oude Testament de Joden veroordelen vanwege hun ongeloof en ongehoorzaamheid aan Gods wetten. Als ze iets zouden hebben veranderd, zouden het deze verzen zijn geweest.

Ten tweede zijn er vele oude kopieën van de Bijbel, die dateren van honderden jaren vóór het ontstaan van de islam. Er zijn meer dan vijfduizend met de hand geschreven manuscripten van het Nieuwe Testament in het Grieks, en tienduizend kopieën in het Latijn, die in de tweede en derde eeuw geschreven zijn. In Egypte zijn handschriften gevonden in Alexandrië in het noordwesten, in Ikhmim in het verre zuiden, en in de Sinai in het noordoosten; ze stemmen qua inhoud allemaal met elkaar overeen. Veel

zeer oude handschriften werden in 1947 ontdekt in een grot in Wadi Qumran, ten noordwesten van de Dode Zee. Deze staan bekend als de Dode Zeerollen. Ze zijn allemaal gelijk aan de Heilige Schrift, die wij vandaag in handen hebben. Dit zijn onbetwistbare feiten die bewijzen dat de Bijbel niet veranderd is.

Ten derde, het Nieuwe Testament was al in de tweede en derde eeuw in vele talen vertaald, en er waren al vele kopieën in vele verschillende landen. Hoe zouden al deze afschriften, in die vele talen, in de verschillende landen verzameld kunnen zijn en dan op overeenkomstige wijze veranderd zijn? Zoiets is ondenkbaar!

Ten slotte, als christenen de Bijbel zouden hebben veranderd, zouden ze dan niet die passages hebben gewijzigd die moeilijk uit te leggen zijn en die tot scheuringen hebben geleid? Maar de Heilige Schrift is nooit veranderd, dat is een niet te ontkennen feit. Degenen die de christenen ervan beschuldigen de Bijbel te hebben veranderd, zouden in staat moeten zijn de volgende vragen te beantwoorden: Wanneer was de Bijbel veranderd? Wie heeft de Bijbel veranderd? Welke gedeelten zijn veranderd, en waarom? Wat stond er in de oorspronkelijke taal? Het is duidelijk dat zij deze vragen niet kunnen beantwoorden, omdat de Bijbel nooit veranderd is.

Inspiratie versus vertaling

De Bijbel ontstond door inspiratie (ingeving) van God. Dit is een feit dat bevestigd wordt in de Koran, zoals we hebben gezien. Daarnaast zijn er andere bewijzen, waaronder de vele profetieën die letterlijk zijn vervuld, hoewel ze lang van tevoren waren opgeschreven. Ook de

grote invloed van de Bijbel op personen, families en samenlevingen bewijst haar goddelijke oorsprong.

De hele Bijbel is vertaald in honderden talen en gedeelten ervan, zoals verschillende evangeliën en het Nieuwe Testament zijn vertaald in ongeveer tweeduizend talen. Vertalers droegen buitengewone zorg voor hun werk. In enkele gevallen, bijvoorbeeld in het Engels, bestaan er veel verschillende vertalingen. Dit heeft er bij sommigen toe geleid te denken dat er meer dan één Bijbel is en dat we niet zeker weten welke betrouwbaar is. Het is echter een feit dat er maar één Bijbel is, hoewel er meer vertalingen beschikbaar kunnen zijn in dezelfde taal. Maar dit geldt ook voor de Koran. Ik heb vier verschillende Engelse vertalingen van de Koran gezien, die van Pickthall, G. Sale, A. Yusuf Ali, en N.J. Dawood. De laatste twee heb ik in mijn bezit. Er zijn verschillen in woordkeus, maar er is slechts één Koran.

En het evangelie van Barnabas dan?

Ik sta er altijd verbaasd over als mijn moslimvrienden mij vragen stellen over het boek dat in het Arabisch bekend staat als Indjil Barnaba (evangelie van Barnabas). Het verbaast me, omdat ik telkens merk dat de persoon die zelf hierover begint dit valse evangelie nooit gelezen of zelfs gezien heeft. Er zijn vele bewijzen dat het geen echt evangelie is. Ik zal er slechts enkele noemen. Voor ieder die de zaak wil onderzoeken beveel ik de volgende wetenschappelijke boeken aan: 'The Gospel of Barnabas' door dr. William Campbell, uitgegeven in het Engels in Rawalpindi, Pakistan, en 'Injil Barnaba in the light of history, sound mind and religion' (het evangelie van

Barnabas in het licht van de geschiedenis, het gezonde verstand en de religie), door Awad Samaan, uitgegeven in het Arabisch in Caïro, Egypte.

In het kort, dit zogenaamde evangelie is vals en moet om vele redenen worden verworpen, vanwege de vele geografische, geschiedkundige en wetenschappelijke fouten die het bevat. Het is zowel in tegenspraak met de Bijbel als met de Koran.

Het is voldoende hier te vertellen dat de zeer gerespecteerde moslimgeleerde, dr. Abbas Mahmoed Al Akkad, vroeger professor aan de beroemde Al Azhar universiteit in Caïro, moslims adviseerde niet verstrikt te raken in dit valse evangelie omdat het de Koran tegenspreekt. Eén van die tegenspreken is de bewering dat Jezus (Isa) zou hebben gezegd dat Hij niet de Christus (Al-Masieh) was, maar dat Mohammed, die na Hem zou komen, de Messias zou zijn! Dr. Mohammed Shafik Ghorbal heeft in de Arabische Encyclopedie 'Al Mawsooah Al Arabiah Al Moewassah' onder het trefwoord 'Barnaba' vermeld dat het de naam is van een vals (of vervalst) evangelie, geschreven door een Europeaan in de 15e eeuw, en dat het grove fouten bevat in de beschrijving van het politieke en religieuze klimaat in Al Quds (Jeruzalem) in de dagen van Christus. Hij vraagt ook aandacht voor de reeds hierboven genoemde fout, dat dit valse evangelie beweert dat Isa (Jezus) zou hebben gezegd dat Hij niet de Christus was, maar gekomen was om Mohammed aan te kondigen die de Christus zou zijn. Het zou overbodig geweest zijn dit probleem toe te lichten, als niet velen beweerden dat dit het ware evangelie is (zonder het overigens ooit gelezen of gezien te hebben). Het is duidelijk dat het vals is.

Samenvattend hebben we gezien dat de Koran duidelijk verklaart dat de Bijbel van God komt. We hebben ook aangetoond dat de Bijbel die we vandaag hebben, dezelfde Bijbel is zoals die bestond aan het begin van de 7e eeuw, toen de Koran verscheen in Arabië. De Bijbel is nooit veranderd.

*“Here, tot in eeuwigheid houdt Uw
Woord stand in de hemel”.*

(Psalm 119:89)

De kruisiging van Jezus

U zult de waarheid verstaan

Als iemand de waarheid wil leren kennen, is het noodzakelijk dat hij een oprecht zielsverlangen heeft naar de waarheid en vastberaden is de waarheid te aanvaarden, wat het hem ook zal kosten. Het is geen gemakkelijke zaak voor iemand met een vaste overtuiging om van godsdienstig inzicht te veranderen. Dat is misschien erg pijnlijk, maar toch zijn Christus' woorden zeer betrouwbaar: *“U zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken”* (Johannes 8:32). Om de waarheid te verstaan moet iemand aan God vragen om ze aan hem te openbaren, en hij moet bereid zijn zo nodig alles op te offeren. God wil de waarheid altijd openbaren aan hem die oprecht zoekt, aan degene die Hem met volharding hierom vraagt.

Is Christus' dood een feit?

We hebben gezien dat de Bijbel niet veranderd is; laten we nu kijken wat de Bijbel zegt over de dood van Christus. Er zijn meerdere bewijzen die het feit van de dood van Christus bevestigen. Het Oude Testament spreekt over Zijn dood, en het is bekend dat het Oude Testament het heilige boek van de Joden is. Het bevat meerdere profetieën over de dood van Christus. De Joden ontkennen het bestaan van deze profetieën niet; veel van hun schriftgeleerden erkennen dat deze over de beloofde Messias (Al-Masieh) gaan, maar ze ontkennen dat de ware

Messias al gekomen is. Ze beschuldigen Jezus (Isa) ervan een bedrieger te zijn. Toen Hij kwam, geloofden ze Hem niet; en we zullen zien dat dit feit van Zijn verwerping ook was voorzien door hun eigen profeten.

We zullen nu enkele profetieën uit het Oude Testament over de dood van Christus nader bestuderen. De eerste is Jesaja 53. Dit hoofdstuk van twaalf verzen werd ongeveer zevenhonderd jaar vóór de komst van Christus op aarde geschreven. Het voorzegt dat – hoewel God Zijn macht door Christus zou openbaren – het volk Israël Hem niet zou geloven (vs. 1). Hoewel Hij Degene was in Wie God vreugde vond te midden van een onvruchtbare wereld, een dorre aarde, zag Israël niets aantrekkelijks in Hem, zodat zij Hem zouden begeerd hebben (vs. 2). Zij zagen helemaal niets aantrekkelijks in Hem, maar verachtten en verwierpen Hem (vs. 3). Het volk ontkende dat Hij ten behoeve van anderen leed: *“Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen en onze smarten gedragen; wij echter hielden Hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte. Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord (verwond), om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden”* (vs. 4-5). Wij waren allen verloren schapen, maar Hij droeg onze straf: *“Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen”* (vs. 6). Dit behoeft geen nadere uitleg; dit is in een notendop het Goede Nieuws voor de mens. Verder leren we uit dit hoofdstuk (Jes. 53) hoe Christus gewillig en zwijgend naar het kruis ging. Tijdens Zijn rechtszaak verdedigde Hij Zichzelf niet (vs. 7). En dat stemt overeen met de evangeliën. Het werd

al meer dan zevenhonderd jaar eerder geprofeteerd. Hoewel de Joden van plan waren Hem de begrafenis van een misdadiger te geven, door ofwel Zijn dode lichaam samen met dat van andere misdadigers in een diep ravijn te werpen, ofwel het te laten verslinden door wilde dieren, zoals ze gewoonlijk deden met gekruisigde personen, had God bepaald dat Hij begraven zou worden in het graf van een rijke (vs. 9). Dat is precies wat er is gebeurd, zoals valt te lezen in het verslag hiervan in de evangeliën. Daar lezen we dat Hij begraven werd in het graf van een edel en rijk man, Jozef van Arimatea (Yoesoef min Al Ramah). Dit staat in Matteüs 27:57-60, Marcus 15:43-46, Lucas 23:50-53 en Johannes 19:38-40.

Zijn leven op aarde wordt samengevat met de woorden: *“Hij heeft geen onrecht gedaan en geen bedrog is in Zijn mond geweest”* (vs. 9). Dit gaat over Zijn zondeloosheid en Zijn volmaaktheid. Zijn opstanding is voorzegd in de uitspraak: *“Hij zal nakomelingen zien – namelijk de gelovigen – en een lang leven hebben (...). Om Zijn moeitevool lijden zal Hij het zien tot verzadiging toe”* (vs. 10-11). Andere belangrijke verklaringen in dit hoofdstuk die betrekking hebben op Zijn dood ten behoeve van ons, zijn: *“Hij zal velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen (...) omdat Hij Zijn leven heeft uitgegoten in de dood en onder de overtreders werd geteld – Hij werd gekruisigd tussen twee rovers – terwijl Hij toch de zonden van velen gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft”*. Hij bad immers voor hen aan het kruis (vs. 11-13). Dit hoofdstuk alleen al geeft het absolute bewijs dat Christus gestorven is ten behoeve van ons.

Wat doen ongelovige Joden met deze passage? Tot ongeveer honderd jaar na Christus beweerden hun

geleerden dat dit hoofdstuk verwees naar de Messias die nog niet gekomen was. Maar toen ze zagen dat veel Joden naar aanleiding van dit gedeelte vragen begonnen te stellen die ze niet konden beantwoorden, probeerden ze een andere uitleg te bedenken. Daarom staat dit hoofdstuk bij de Joden niet in hun leesroosters. Een Joodse collega gaf mij een boek over de Tora. Dit bevatte veel verwijzingen naar Jesaja, maar geen enkele naar dit hoofdstuk. Jesaja 53 is door de eeuwen heen een twistappel geweest tussen jodendom en christendom, omdat dit het definitieve bewijs levert dat de leiders van het Joodse volk destijds de beloofde Messias hebben verworpen en Zijn dood hebben gewild.

Andere oudtestamentische profetieën

Er zijn diverse andere uitspraken in het Oude Testament, die verwijzen naar het sterven van Christus. De profeet David sprak duizend jaar vóór Christus reeds profetisch over het doorboren van Zijn handen en voeten (Psalm 22:16); dat gebeurde duidelijk niet met David zelf, maar wel met Christus toen Hij aan het kruis genageld werd. David sprak eveneens over zure wijn, die Hem te drinken werd gegeven toen Hij dorst had (Psalm 69:21). Dit gebeurde aan het kruis (Johannes 19:28-30). Verder sprak David over het verdelen van Zijn kleren en het werpen van het lot over Zijn kleding (Psalm 22:18). Al deze details werden vervuld bij de kruisiging, zoals beschreven staat in de evangeliën.

De profeet Zacharia noemde ongeveer 400 jaar vóór Christus het doorsteken van Zijn zijde met een speer (Zacharia 12:10). De Romeinse soldaat deed dit bij Christus om er zeker van te zijn dat Hij werkelijk gestorven was

(Johannes 19:32-34). Het Oude Testament geeft veel details in verband met de dood van Christus aan het kruis en de gebeurtenissen daaromheen. Alles werd precies vervuld zoals voorgezegd was, omdat de Auteur van de Bijbel God Zelf is, die vanaf het begin al het einde kent.

In het Oude Testament staan vele verslagen over personen en gebeurtenissen, die een voorafschaduwung zijn van de dood van Christus of die schilderen. Die geschiedenissen zijn echt gebeurd, en toch kun je als je die bestudeert er lessen uit leren die onze aandacht vestigen op de dood van Christus met betrekking tot onze verlossing. Een goed voorbeeld hiervan is de geschiedenis van Abraham, die zijn zoon moest offeren. Dit staat in Genesis 22. In gehoorzaamheid aan Gods opdracht nam Abraham zijn zoon om hem als een slachtoffer te offeren. Onderweg naar de plek waar hij hem zou offeren, vroeg zijn zoon, niet wetend dat hijzelf het offer zou zijn: *“Mijn vader (...) hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer?”* Abraham zei: *“God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon”*. Toen hij zijn zoon dan ten slotte op het altaar had gelegd en op het punt stond hem te doden, riep de engel des Heren uit de hemel tot hem en zei: *“Abraham, Abraham (...) strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets”*. Abraham had zijn absolute gehoorzaamheid aan God bewezen. Toen sloeg Abraham zijn ogen op en zag achter zich een ram, met zijn horens in de struiken verward. Abraham nam de ram en offerde deze in plaats van zijn zoon.

Dit waar gebeurde verhaal leert ons de noodzaak van een plaatsvervanger. De ram was slechts een symbool of een voorafschaduwung van de ware Plaatsvervanger. Een ram

was zeker geen duur offer, geen ‘geweldig slachtoffer’ (zabh aziem). Per slot van rekening was Abraham heel rijk, en was het een hele lage prijs om een ram te offeren in plaats van zijn zoon. Bovendien hoefde hij niet te betalen voor de ram. De ram was een beeld, of een voorafschaduw van de ware Verlosser. God voorzag Zichzelf van een lam ten brandoffer. De Bijbel zegt duidelijk dat het bloed van dieren – stieren, schapen of geiten – de schuld van onze zonden niet kan wegnemen (Hebreeën 10:4). Door de eeuwen heen zijn er door de Joden miljoenen schapen geofferd. Maar toen Christus kwam, wees Johannes de Doper (in de islam bekend als Yahya Ibn Zakarya) naar Hem en zei: “Zie het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt” (Johannes 1:29). Al de dierenoffers waren niets anders dan voorafschaduwingen van de ware Verlosser, Jezus Christus.

Een ander voorbeeld is het Paaslam. Vlak vóórdát God het volk Israël uit Egypte leidde, gaf Hij belangrijke instructies aan Mozes. Hij zei tegen hem dat iedere huishouding een lam moest nemen dat gaaf was, dit moest slachten en het bloed aan de beide deurposten en aan de bovendorpel moest aanbrengen. God zou al de eerstgeborenen in Egypte doden, maar Hij beloofde allen te sparen die het bloed aan de buitenkant van hun huis hadden aangebracht. Hij zei tegen Mozes dat Hij, wanneer Hij het bloed zou zien, de verderfengel niet zou toestaan hun zonen te doden. Dit is werkelijk gebeurd, maar het is ook een voorafschaduw van de dood van Christus als het ware Paaslam, het fundament van onze redding. Het Oude Testament bevat veel van zulke voorbeelden. Samenvattend kunnen we zeggen dat het Oude Testament

de dood van Christus al aankondigde, zowel door duidelijke uitspraken zoals in Jesaja 53, alsook door symbolen en schaduwbeelden.

Het getuigenis van het Nieuwe Testament

Het Nieuwe Testament leert ons dat Christus aan het kruis stierf en op de derde dag weer opstond uit de doden.

Christus had dit tevoren al aan Zijn discipelen verteld. De volgende aanhalingen uit het evangelie van Matteüs zijn op zich al voldoende, maar ook de andere evangeliën getuigen van deze feiten:

– *“Van toen af begon Jezus Zijn discipelen te tonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem en veel moest lijden vanwege de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt”* (Matteüs 16:21).

– *“Terwijl zij zich in Galilea ophielden, zei Jezus tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen van de mensen, en zij zullen Hem doden, en op de derde dag zal Hij worden opgewekt. En zij werden zeer bedroefd”* (Matteüs 17:22-23).

– *“Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden; en zij zullen Hem ter dood veroordelen en Hem overleveren aan de volken om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen; en op de derde dag zal Hij opstaan”* (Matteüs 20:18-19).

Bovendien vertelde Hij hun in Matteüs 20:28 dat Hij daartoe op aarde gekomen was. Want Hij kwam niet *“om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen.”* We zouden nog veel meer verzen kunnen citeren, waarin Christus Zijn discipelen van tevoren vertelde dat Hij zou sterven en weer zou opstaan op de derde dag. Hij vertelde hun ook wanneer en hoe Hij zou sterven. In Matteüs 26:1-2 lezen we: *“En het gebeurde, toen*

Jezus al deze woorden geëindigd had, dat Hij tot Zijn discipelen zei: U weet dat na twee dagen het Pascha is en de Zoon des mensen overgeleverd wordt om gekruisigd te worden.” Opmerkelijk is dat zes eeuwen tevoren de profeet Daniël een profetie kreeg, waarin hem gezegd werd dat Christus precies in die tijd zou sterven! Zie Daniël 9:26.

Elk van de vier evangeliën geeft ons tot in detail de gebeurtenissen die plaatsvonden toen Christus voor de godsdienstige leiders werd gebracht. Daarna verscheen Hij voor de burgerlijke autoriteiten om uiteindelijk naar het kruis te worden geleid. Niemand die de beschrijving hiervan leest in Matteüs 26-27, Marcus 14-15, Lucas 22-23 en Johannes 18-19, kan het ontgaan dat het Christus was die gevangen genomen en aan het kruis genageld werd, die stierf en begraven werd. Dit is overduidelijk. Maria, de moeder van Jezus, stond bij het kruis, en zag haar eigen Zoon en wist dat Hij het was die zij doodden. Johannes, de discipel die Zijn vertrouweling was, stond ook daarbij en was ooggetuige ervan.

Zelfs de woorden die Christus sprak op het kruis, konden niet door iemand anders zijn uitgesproken. Het eerste dat Hij zei was: *“Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen”* (Lucas 23:34). Judas zou dat niet gezegd hebben. Ook kon niemand anders tegen de dief, die berouw kreeg en in Jezus geloofde, gezegd hebben: *“Voorwaar, Ik zeg u: heden zult u met Mij in het paradijs zijn”* (Lucas 23:43). Alleen Christus kon dat zeggen. Dan waren er nog Zijn laatste woorden aan het kruis: *“Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest”* (Lucas 23:46).

Iedere zoeker naar waarheid dient de verslaggeving hiervan in de vier evangeliën te lezen. Dan zal hij geen

twijfel meer hebben over het feit van Christus' dood aan het kruis. Het is duidelijk dat het verhaal van Zijn dood geen verzinsel kon zijn van de discipelen. Het is immers zo dat zij bedroefd en terneergeslagen waren, totdat zij Hem terugzagen na Zijn opstanding. Toen verscheen de Heer veertig dagen herhaaldelijk aan de discipelen. Hij gaf hun daarbij onbetwistbare bewijzen dat Hij echt uit de doden was opgestaan. Ze twijfelden niet aan Zijn dood, maar Hij wilde hun tonen dat Hij werkelijk lichamenlijk uit de dood was opgestaan. Dit feit wordt beschreven in elk van de vier evangeliën.

In Lucas 24:44-48 legde Hij bovendien aan hen uit dat Zijn dood en opstanding de vervulling vormde van de dingen die voorspeld waren in de profetieën van het Oude Testament. En dat zou ook de kern van de blijde boodschap zijn, die aan alle volken moest worden gepredikt. In Johannes 20:19-20 zien we dat Hij aan de discipelen verscheen op de avond van de opstandingsdag en zei: "*Vrede zij u!*" Hij toonde hun Zijn handen, waar zij de plaats van de spijkers konden zien en Zijn zijde, die doorstoken was met de speer van de Romeinse soldaat. Zo bewees Hij hun dat Hij Degene was die gekruisigd was, en niet iemand anders in Zijn plaats.

Samenvattend zijn dit de bewijzen dat Christus stierf aan het kruis:

1. De profetieën in het Oude Testament, die reeds over Zijn dood spraken.
2. Het feit dat Jezus Zijn discipelen van tevoren vertelde dat Hij zou sterven en opstaan.
3. Het feit dat de vier evangeliën ons gedetailleerde beschrijvingen van Zijn dood geven.

4. Na Zijn opstanding verscheen Christus aan Zijn discipelen, en Hij verklaarde hun waarom Hij aan het kruis was gestorven.

Antwoord op een tegenwerping

Er hoeft dus geen twijfel te bestaan over dit ontzettend belangrijke feit. Velen hebben hun bezwaren geuit en zich afgevraagd waarom God Hem dan niet redde. Was Christus door die slechte mensen verslagen? Dit is geen onredelijke vraag. Als Christus overwonnen was en gedwongen was om te sterven, dan zouden we met recht deze vragen kunnen stellen. Maar we zagen dat Christus van tevoren al aan Zijn discipelen vertelde dat Hij gekomen was om Zijn leven te geven als zoenoffer voor velen. Met andere woorden: Hij kwam vrijwillig om te sterven in onze plaats. Ja, Christus zou Zichzelf hebben kunnen redden, als Hij dat gewild had. Toen Judas met de soldaten kwam om Hem gevangen te nemen, vertelde Hij Zijn discipelen die Hem wilden verdedigen, dat Hij de Vader had kunnen vragen tienduizenden engelen te sturen om deze mensen te vernietigen. Maar dan zouden de Schriften niet vervuld zijn dat het zó moest gebeuren (vgl. Matteüs 26:53-54).

In feite had Jezus hen met één woord kunnen overwinnen. In Johannes 18:4-6 lezen we dat Hij vroeg wie zij zochten, toen de soldaten 's nachts met Judas in de hof kwamen om Hem gevangen te nemen. Toen zij antwoordden: *'Jezus de Nazarener'*, zei Hij: *"Ik ben het"*. En toen Hij dat tegen hen zei, weken zij achteruit en vielen ter aarde. Op dat moment had Hij Zichzelf zeker kunnen redden. Het feit dat Jezus Zichzelf niet redde van de dood hield ook diegenen bezig die Hem aan het kruis zagen hangen. Zij zeiden dat God

Hem wel gered zou hebben van de dood, als God welbehagen in Hem had gehad. Het is interessant dat de profeet David daarvan sprak in de Psalmen, duizend jaar vóór Christus' komst: *“Allen die mij zien, bespotten mij; zij trekken de lippen op, zij schudden het hoofd: Wentel het op de Here, laat Die hem verlossen, hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan hem”* (Psalm 22:8-9). Maar Hij redde Zichzelf niet van de dood, omdat er heel belangrijke redenen waren voor Zijn vrijwillige dood aan het kruis. Vanuit de hemel verklaarde Christus later:

“Ik ben de Levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid”.

(Openbaring 1:18)

Is de dood van Christus belangrijk?

Vier belangrijke vragen

De dood van Christus is niet alleen maar een vaststaand feit, met vele onweerlegbare bewijzen zoals we zagen, maar het is ook een ontzettend belangrijk feit. Het is de diepste kern van het evangelie. Het woord evangelie betekent: ‘goed nieuws’. De apostel Paulus schreef aan de gelovigen te Korinte, in Griekenland: *“Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondigd heb, dat u ook aangenomen hebt, waarin u ook staat, waardoor u ook behouden wordt (...) dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften, en dat Hij is begraven en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften”* (1 Korintiërs 15:1-4).

De uitdrukking “naar de Schriften” betekent: zoals in het Oude Testament geschreven staat. Om het belang van Christus’ dood en de absolute noodzaak daarvan te begrijpen, moeten wij de volgende feiten weten:

- Wij hebben allemaal gezondigd.
- God is heilig en kan de zonde niet door de vingers zien.
- God heeft de mens lief en deze is in Zijn ogen van grote waarde.
- Om de mens te kunnen redden moet God echter zowel rechtvaardig als genadig zijn.

Wij hebben allemaal gezondigd

De Bijbel, het geïnspireerde Woord van God, verklaart dat *“allen hebben gezondigd en de heerlijkheid van God niet bereiken”* (Romeinen 3:23). Er zijn vele verzen in de Bijbel die dit

bevestigen. Ook ons eigen geweten zegt ons dat wij gezondigd hebben. De wijze koning Salomo, de zoon van de profeet David, zei dat er geen mens op aarde leeft, die niet zondigt, ook al beschouwt men hem als een goed mens (zie Prediker 7:20).

Maar wat is zonde? Sommigen denken dat zonden alleen maar de echt slechte dingen zijn, zoals diefstal, moord, overspel, en godslastering. Maar zonde kan ook bestaan uit een overtreding, het zich niet houden aan een gebod, of eenvoudig het doel missen. Het Arabisch, een Semitische taal net als het Hebreeuws, zegt dat als iemand het juiste antwoord mist op een vraag, hij 'akhta'a' (zondigt). We gebruiken dan hetzelfde woord voor het begaan van een zonde zoals stelen. Met andere woorden, telkens als we iets doen dat niet overeenstemt met Gods heiligheid en heerlijkheid, dan zondigen we. Als we overspel plegen, zondigen we door het overtreden van Gods gebod, maar als we onreine gedachten toelaten en naar smerige plaatjes kijken, zondigen we doordat we doen wat evenmin past bij Gods heiligheid. Daarom zei Christus dat als een man naar een vrouw kijkt om haar te begeren, dat hij dan al overspel gepleegd heeft in zijn hart (Matteüs 5:28).

We moeten bedenken dat God overal aanwezig is, en dat Hij alles ziet wat we doen en alles hoort wat we zeggen. Het uitspreken van een leugen in Zijn tegenwoordigheid betekent in feite dat je Hem negeert of niet respecteert. Hetzelfde geldt voor het vertellen van dubbelzinnige moppen of het lachen erom. Ik noem al deze dingen, omdat we in het algemeen maar heel weinig begrip hebben van wat zonde nu eigenlijk is. Ook realiseren we ons niet

hoe ernstig de zonde is. Het is een belediging van God. Toen de profeet David zondigde, zei God niet dat hij speciale voorrechten genoot omdat hij een profeet was. Nee, God stuurde een andere profeet om hem te vertellen dat hij door zijn zonde God had veracht. Zo ernstig is de zonde.

Behalve de zonden die we begaan, zijn er zonden van nalatigheid. Als ik een behoeftig persoon zie en het ligt in mijn vermogen om hem te helpen maar ik doe dit niet, dan heb ik toch een zonde begaan. Iemand die weet goed te doen en het niet doet, voor die is het zonde, zegt de Bijbel (Jakobus 4:17). Het is dus wel duidelijk dat wij allemaal gezondigd hebben, en dat zonde een heel ernstige zaak is. God is heilig en kan de zonde niet door de vingers zien

God is heilig. Het is voor niemand van ons mogelijk te begrijpen, zelfs niet voor de meest godsdienstige en vrome mens, hoe heilig God werkelijk is. Zowel het Oude als het Nieuwe Testament spreken keer op keer van Zijn heiligheid. God is te rein van ogen om het kwaad te zien. De profeet Jesaja zag in een visioen een glimp van Gods heiligheid. In symbolische taal beschreef hij die heiligheid zódanig dat engelen hun gezichten voor Hem moesten verbergen, daar zij niet in staat waren Zijn heerlijkheid te aanschouwen. Jesaja zag in dit visioen dat de engelen voortdurend van Zijn heiligheid getuigden door te roepen dat Hij heilig, heilig, heilig is (Jes. 6:1-4). Het zien van slechts een glimp van Gods heerlijkheid bracht Jesaja al in grote angst, doordat hij zich realiseerde dat hij als zondaar werd geconfronteerd met de alles overtreffende heerlijkheid van God (Jes. 6:5).

Om de straf op de zonde te begrijpen, moeten we de afschuwelijkheid van de zonde zien tegen de achtergrond van Gods majesteit en heiligheid. Als een leerling op school een klasgenoot beledigt, dan verdient hij een bepaalde straf; maar als hij de onderwijzer beledigt verdient hij een grotere straf. Als hij het hoofd van de school beledigt, zal de straf nog groter zijn. Maar als hij de minister-president, of erger nog, de koningin beledigt, dan zal zijn straf des te groter zijn! Laten we nu een ogenblik nadenken over wat wij als zondaars verdienen. Naarmate de functie van de persoon die wij hebben beledigd hoger is, des te groter zal ook de straf zijn die wij hebben verdiend. Wat dan te denken van het beledigen van God, Wiens majesteit en heiligheid onbegrensd, oneindig en eeuwig is? Het antwoord is vanzelfsprekend en afschrikwekkend.

God heeft de mens lief en deze is in Zijn ogen van grote waarde

Maar God heeft de mens lief en de mens is ook heel waardevol in Zijn ogen. De meeste mensen zijn zich hier helaas niet van bewust. Algemeen wordt aangenomen dat God genadig en barmhartig is, maar dat Hij de mens ook echt liefheeft is meestal onbekend. En toch is dit een feit dat beklemtoond wordt in de Heilige Schrift. God hecht grote waarde aan de menselijke ziel. Christus heeft gezegd dat men zijn ziel meer moet achten dan alle aardse bezittingen. Dit zijn Zijn woorden: *“Want wat baat het een mens, als hij de hele wereld wint en zijn ziel verliest? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn ziel?”* (Matteüs 16:26).

De Bijbel zegt dat Gods liefde Hem drong om Zijn Zoon voor de mens in de dood te geven, zoals we zullen

zien. Toen God de mens schiep, liet Hij al zien hoe waardevol deze voor Hem was. Ten eerste zei God bij de schepping van de mens: *“Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, als Onze gelijkenis.”* Hij gaf hem heerschappij over de andere schepselen (Genesis 1:26). Dit zei God bij geen enkel ander schepsel. Ten tweede blies Hij de levensadem in de mens, en zo werd de mens een levende ziel, die eeuwig blijft bestaan. Ten derde zegende God de mens en sprak Hij met hem, nadat Hij hem had geschapen. Ten vierde gaf Hij hem grote voorrechten. Hij maakte alles gereed wat nodig was voor zijn welzijn en vreugde. Nadat Hij hem geschapen had, plantte Hij het prachtige paradijs, de Hof van Eden (zie Genesis 1-2). Altijd vond God er Zijn vreugde in om de mens te zegenen. Zelfs nadat de mensheid in de dagen van Noach zo zondig was geworden dat God als oordeel de zondvloed zond, zegende Hij het menselijk geslacht toch opnieuw. Toen God Abraham riep, beloofde Hij hem te zegenen, en ook al de volken van de aarde door de Messias die zou voortkomen uit Abrahams nageslacht.

Als we denken aan de liefde van God voor de mensheid, dan verbazen we ons inderdaad. Daarom zei de profeet David ook, toen hij naar Gods schepping keek – de hemelen, de maan en de sterren – dat hij verbaasd stond dat God voor de mens zorgde en naar hem omzag (Psalm 8). De heilige God heeft de zondige mens lief, maar Hij haat de zonde. Toch kunnen Zijn liefde en genade niet ten koste gaan van Zijn heiligheid.

Om de mens te kunnen redden moet God echter zowel rechtvaardig als genadig zijn

Bij het verlossen van de zondige mens moest God rechtvaardig en tevens ook genadig zijn. Als een menselijke rechter een oordeel moet vellen over een zware misdaad, dan kan hij onmogelijk volkomen rechtvaardig en tegelijk ook genadig zijn. Als hij de misdadiger vergeeft, is hij genadig maar niet rechtvaardig. Wanneer hij een passend vonnis uitspreekt, is hij rechtvaardig maar niet genadig. Iemand kan deels genadig en deels rechtvaardig zijn, maar God moet een absoluut rechtvaardig oordeel vellen en tevens oneindig genadig zijn. Dit werd vervuld door de vrijwillige dood van Christus voor ons. Toen Hij stierf aan het kruis, droeg Hij de straf voor de zonden van allen die Hem als Heer en Redder aannemen.

Omdat bovengenoemde feiten niet algemeen bekend zijn, vinden velen het moeilijk te geloven dat Christus voor ons is gestorven. In feite zegt de Bijbel: “Het woord van het kruis is voor hen die verloren gaan, dwaasheid; maar voor ons die behouden worden, is het kracht van God” (1 Korintiërs 1:18). Dit roept natuurlijk enkele vragen op, die beantwoord moeten worden:

Ten eerste, waarom moest het Christus zijn? Het is een algemeen bekend feit dat je iets waardevols niet kunt loskopen met iets van weinig waarde. Je kunt bijvoorbeeld juwelen ter waarde van duizenden euro's niet terugkopen voor twintig euro. Zo moest ook de Verlosser van de mensheid in Gods oog van oneindige waarde zijn, zodat Hij eenieder kan verlossen die Hem in geloof aanvaardt. God heeft van Christus gezegd dat Hij Zijn geliefde Zoon is, in Wie Hij welbehagen gevonden heeft (Matteüs 3:17). Ook leert de Bijbel ons dat het de hele volheid van de Godheid behaagde in Christus te wonen (Kolossenzen

1:19). Daardoor kan Hij allen verlossen die in Hem geloven. Dit kan niet van welke profeet of apostel dan ook gezegd worden.

Een andere vereiste voor de verlossing van de gevallen mens is dat de Verlosser zonder zonde moest zijn. Het moest Iemand zijn, die nooit had gezondigd in gedachten, woorden of daden. Dit is waar van Christus, en van Hem alleen. Al de profeten en apostelen hebben toegegeven gezondigd te hebben. Mozes beleed zijn zonden en de zonden van zijn volk, toen hij tegen God zei: *“U stelt onze ongerechtigheden vóór U, onze verborgen zonden in het licht van Uw aangezicht”* (Psalm 90:8). Dat was Mozes (Musa), de grote profeet. Hoe zit het dan met u en mij? God stond Mozes niet toe het Beloofde Land binnen te gaan vanwege een enkele fout, die ons misschien klein toeschijnt. In plaats van tot de rots te spreken om water voort te brengen, zoals God had gezegd, sloeg hij de rots met zijn staf. Dit lijkt niet zo ernstig, maar God beschouwde het als een aantasting van Zijn eer, omdat Mozes niet precies deed wat Hij had geboden.

De grote profeet Jesaja voelde dat hij compleet ten onder ging, toen hij een glimp van Gods heiligheid had gezien (Jesaja 6:1-5). David doorweekte zijn bed met tranen, toen hij aan zijn zonden dacht (Psalm 6:7), en vroeg God om hem te reinigen en een nieuw hart in zijn binnenste te scheppen (Psalm 51:12). De apostel Johannes zei dat we liegen en onszelf bedriegen, als we zeggen dat we geen zonde hebben (1 Johannes 1:8). De apostel Petrus zei tegen de Heer Jezus: *“Heer, ik ben een zondig mens”* (Lucas 5:8). En de apostel Paulus beschouwde zichzelf als de grootste van de zondaars (1 Timoteüs 1:15). Waar kunnen we een

zondeloos mens vinden? Alleen de Christus! De Bijbel zegt over Hem: *“Hij kende geen zonde”* (2 Korintiërs 5:21); *“Hij die geen zonde gedaan heeft”* (1 Petrus 2:22); en *“in Hem is geen zonde”* (1 Johannes 3:5). Alleen van Hem kon worden gezegd dat Hij geen zonde deed, geen zonde kende, en dat in Hem geen zonde was. Daarom kon alléén Christus de Verlosser van de mensheid zijn, en niemand anders.

Ten tweede, we konden onszelf niet redden door onze goede werken. Helaas denken vele mensen – in bijna alle godsdiensten – dat hun goede daden hen kunnen redden van de straf over hun zonden. Zij denken dat God op de oordeelsdag hun goede werken aan de ene kant van de weegschaal zal leggen en hun slechte werken aan de andere kant, en dit bepaalt hun lot. Maar kent iemand van ons het gewicht van een enkele zonde? Hoeveel weegt een leugen? En hoe zit het dan met de vele leugens in een heel mensenleven? En hoe zwaar wegen zonden als onzedelijkheid, oneerlijkheid, hebzucht en al die andere zonden die we doen? Het is echt een angstwekkende gedachte: zonde moet gezien worden in het licht van Gods heiligheid, en niet worden beoordeeld naar onze maatstaven.

Laten we nu eens aan onze goede werken denken. Hoeveel wegen die? Hoeveel kost het om een paleis op aarde te kopen om daarin 50 of 60, of 100 jaar te wonen? En hoeveel kost het om een plaats te verdienen in de hemel gedurende eindeloze eeuwen? Beste vriend, niemand van ons bezit wat nodig is om een plaats in de hemel te verwerven. De hemel is Gods woning en zelfs al zou iemand nooit gezondigd hebben, dan nog kan hij slechts

hopen niet in de hel geworpen te worden, maar recht op de hemel kan hij niet claimen.

Weet u dat onze goede daden vaak weer bedorven worden door onze trots, of door ons verlangen naar de eer van mensen? Geen wonder dat de profeet Jesaja zei dat onze rechtvaardige daden te vergelijken zijn met een bezoedeld kledingstuk (Jesaja 64:6). Hij sprak toen over godsdienstige activiteiten, vermengd met zondige praktijken. Eens zag ik een man in gebed in de hal van een hoog flatgebouw. Terwijl hij bad, kwam er een luidruchtige jongen binnen. De biddende man stortte toen een vloed van vuile woorden over hem uit. De jongen rende weg en de man ging verder met zijn gebed. Kan zo'n gebed verhoord worden, ook al had die man zijn lichaam nog zo vaak gewassen? Wat onze goede werken en ons goede gedrag aangaat: dat is slechts wat we behoren te doen; ze wissen onze zonden echter niet uit. Dit is een heel belangrijke waarheid: goede daden neutraliseren onze slechte daden niet. Als iemand een ander vermoordt, dan is hij een moordenaar – het maakt niet uit hoeveel goede daden hij daarvoor heeft verricht. Als iemand maar éénmaal zondigt, is hij toch een zondaar.

Geen wonder dat de Bijbel ons zegt dat op grond van het principe van de wet niemand gerechtvaardigd kan worden in Gods oog (Romeinen 3:20). De wet van God laat ons slechts zien dat wij allemaal zondaars zijn. Op onze eigen goede werken te vertrouwen is catastrofaal. Jezus Christus heeft dat eens geïllustreerd door het verhaal dat we vinden in Lucas 18:9-14. Hij vertelde dat twee mannen gingen bidden. De ene was een streng godsdienstig man, de ander een slechte en oneerlijke tollenaar (d.i. iemand die

belastingen moest innen voor de Romeinen). De vrome man begon te bidden en hij dankte God dat hij niet was zoals andere mensen: onrechtvaardigen, afpersers en overspelers. Ook dankte hij God dat hij niet zo slecht was als die tollenaar, en dat hij tweemaal per week vastte (dus 104 dagen per jaar), en dat hij tien procent van zijn inkomen aan goede doelen besteedde. De tollenaar bad ook, maar durfde zelfs zijn ogen niet op te slaan naar de hemel. Hij sloeg zich op de borst en zei: *“O God, wees mij zondaar genadig!”* (Lucas 18:13). Met andere woorden, de één was godsdienstig en deed goede werken en dacht dat God hem op grond daarvan zou aanvaarden. Hij vond zichzelf beter dan anderen, en menselijkerwijs gesproken was dat ook zo. De ander erkende zijn zondigheid en vroeg God om genade. Laten we nu eens luisteren naar wat Christus van hen zei: Hij verklaarde dat degene die zijn zondigheid en onwaardigheid erkende, zodat hij zelfs zijn ogen niet durfde op te slaan naar de hemel, naar huis ging als een gerechtvaardigd man. Maar het gebed van de vrome man, die meende dat hij beter was dan anderen, had geen enkele waarde.

Maar wat te denken van een combinatie van goede werken en Gods genade? Met andere woorden: Kan iemand behouden worden deels door eigen goede werken en deels door Gods genade? Op het eerste gezicht lijkt dat misschien redelijk, en zo denken de meeste mensen ook. ‘Wij doen ons deel’, zeggen ze, ‘en God zal het Zijne doen’. Maar wat zegt God daarvan? Hij zegt dat alles door genade is en niet op grond van enig werk. Goede werken hebben hun plaats, maar zij zijn de vruchten van de behoudenis. Zij

brenge ons geen behoudenis. Hier volgen enkele verzen uit de Bijbel, het geïnspireerde Woord van God:

– *“Want door genade bent u behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roemt”* (Efeziërs 2:8-9).

– *“In Hem hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade”* (Efeziërs 1:7).

– *“Allen (...) worden om niet – gratis – gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus”* (Romeinen 3:24).

In deze verzen zien we dat we alleen maar gered worden door Gods genade, ofwel Zijn onverdiende gunst. Ook zien we dat deze genade wordt aangeboden op grond van Christus' verlossingswerk aan het kruis. Genade is Gods aanbod aan de mens, en geloof is het aanvaarden van Gods aanbod door de mens. Wanneer iets door genade is, kan het niet tegelijkertijd door werken zijn (Romeinen 11:6). Dat is wat God duidelijk leert in Zijn geïnspireerde Woord. Velen komen dan met de vraag: Als de behoudenis enkel uit genade en door geloof is, kan iemand dan geloven en daarna erop los leven en toch gered worden? Het antwoord is dat een echte gelovige alleen doen wil wat God behaagt. Echt geloven, dat wil zeggen Christus in het hart ontvangen (Johannes 1:12), gaat gepaard met een nieuwe geestelijke geboorte. De betreffende persoon wordt een nieuwe mens, die het goede liefheeft en het boze haat. Geloof dat geen verandering brengt in iemands leven, is geen echt geloof; het is dan slechts instemmen met een belijdenis met de mond.

Ten vierde rijst de vraag: Is het wel eerlijk dat God Jezus strafte voor onze zonden? We moeten bedenken dat

Christus Zichzelf vrijwillig offerde om ons te redden. Hij werd daartoe niet gedwongen. Hij vertelde Zijn discipelen dat Hij op aarde kwam om *“Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen”* (Matteüs 20:28). Hij zei ook: *“Ik ben de goede Herder. De goede Herder zet Zijn leven in voor de schapen”* (Johannes 10:11). Sprekend over Zijn dood en opstanding, zei Hij verder: *“Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het weer te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen”* (Johannes 10:17-18). Zo zien we dus dat Hij vrijwillig stierf en dat Zijn wil overeenstemde met de wil van Zijn Vader. Dit alles zou ons meer onder de indruk moeten brengen van Zijn liefde, die het menselijk verstand ver te boven gaat, en ons ertoe moeten brengen Hem lief te hebben en Hem te danken.

Samenvattend hebben we dus gezien dat de dood van Christus een beslist onweerlegbaar historisch feit is, en dat Zijn sterven noodzakelijk was voor onze redding. Ook zagen we dat niemand anders onze Redder had kunnen zijn en dat Christus vrijwillig is gestorven. Verder zagen we dat we onszelf niet kunnen redden. God verklaart duidelijk dat er géén behouden is dan alleen door Jezus Christus: *“Want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden”* (Handelingen 4:12).

*“Maar God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin,
dat Christus voor ons gestorven is, toen wij
nog zondaars waren”.*

(Romeinen 5:8)

De goddelijke Drie-eenheid

Is dit polytheïsme ofstewel veelgodendom?

Vóórdat we over dit onderwerp, de Drie-eenheid spreken, moeten we goed weten dat de Bijbel ons het belangrijke feit leert dat er slechts één God is! Zowel het Oude als het Nieuwe Testament leren ons dit essentiële feit. Hier volgen enkele citaten:

– *“Weet daarom beden en neem het ter harte, dat de Here de enige God is in de hemel daarboven en op de aarde hier beneden, er is geen ander”* (Deuteronomium 4:39).

– *“Hoor, Israël: de Here is onze God; de Here is één! U zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht”* (Deuteronomium 6:4-5).

– *“Zo zegt de Here ... Ik ben de eerste en Ik ben de laatste, en buiten Mij is er geen God”* (Jesaja 44:6).

– *“Ik ben de Here en er is geen ander; buiten Mij is er geen God”* (Jesaja 45:5).

– *“Er is geen God behalve Ik, een rechtvaardige, verlossende God is er buiten Mij niet. Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer”* (Jesaja 45:21-22).

– *“Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?”* (Maleachi 2:10).

– *“Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult u aanbidden en Hem alleen dienen”* (Matteüs 4:10).

– *“Meester, naar waarheid hebt U gezegd, dat Hij één is en dat er geen ander is dan Hij”* (Marcus 12:32).

– *“Hoe kunt u geloven, u, die eer van elkaar aanneemt en niet de eer zoekt die van de enige God is”* (Johannes 5:44).

– “Een middelaar nu is niet (middelaar) van één, maar God is één” (Galaten 3:20).

– “Want er is één God en één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus” (1 Timoteüs 2:5).

– “U gelooft dat God één is? U doet wel” (Jakobus 2:19).

Nog veel meer verzen zouden we kunnen aanhalen om te bewijzen dat de Bijbel ons heel duidelijk en heel nadrukkelijk leert dat er slechts één God is. Het is duidelijk dat de Bijbel geen veelgodendom ofwel polytheïsme leert.

De betekenis van de Drie-eenheid

Wat wordt dan bedoeld met de term: de ‘drie-eenheid’ van God? Die term vind je niet in de Bijbel, maar het is een oprechte poging om in menselijke taal een verheven theologische waarheid te omschrijven, die betrekking heeft op de aard en het wezen van God. Het zal ieder weldenkend mens duidelijk zijn dat bepaalde feiten aangaande God ons menselijk bevattingsvermogen ver te boven gaan.

Nu we hebben gezien dat de Bijbel ons leert dat er slechts één God is, moet duidelijk worden dat het één zijn van God verschilt met het één zijn van de mens. De mens is beperkt in de aard van zijn bestaan als geest, ziel en lichaam, en dit geldt voor alle geschapen wezens. Iemand kan niet in Caïro, Egypte en tegelijkertijd in Rabat, Marokko zijn. Maar kunnen we dit ook zeggen van de ene, ware en levende God, de Schepper? Natuurlijk niet. Als Hij dat wil, kan God op Zijn troon in de hemel zijn en op hetzelfde moment op aarde. We bedoelen niet dat Hij dan deels in de hemel en deels op de aarde zou zijn, want God

is ondeelbaar. Maar met al Zijn heerlijkheid en majesteit kan Hij op Zijn troon in de hemel zijn en tegelijk ook op aarde zijn, want Hij is God. Dit kunnen we niet analyseren met de wetten van natuur- en wiskunde, omdat God bóven deze wetten staat. Hij onderwierp Zijn schepping aan al deze wetten, maar Hijzelf is er niet aan onderworpen. Van geschapen wezens en materie kunnen we zeggen: $1 + 1 + 1 = 3$, maar God is geest (Joh. 4:24). Hij is niet onderworpen aan de wetten van de fysica. Als iemand zich hierover ergert, ergert hij zich in feite aan zichzelf, aan het feit dat hij geen God is! Dus herhalen we dat God tegelijk in de hemel en op de aarde kan zijn en dat Hij toch één God is, niet twee (of drie) goden.

De betekenis van de vleeswording

En dat is in feite wat er gebeurde toen Christus als Mens naar deze aarde kwam. De enige manier om dingen over God te leren kennen, is door te geloven wat Hij aan de mensen geopenbaard heeft in de Heilige Schrift. In de Bijbel vertelt God ons over de Persoon van Christus, en deze waarheid is zonder tegenspraak: “de verborgenheid van de godsvrucht is groot, God is geopenbaard in het vlees” (1 Timoteüs 3:16). Dit wordt algemeen genoemd de incarnatie, de vleeswording – ook weer een menselijke term – maar het omschrijft wel een bijbels gegeven.

De vleeswording verwijst ernaar dat God Zelf als Mens op aarde is gekomen. Dit zal op het eerste gezicht voor sommigen vreemd lijken, iets dat moeilijk te geloven valt. Maar het leert ons dat God de mens bijzonder liefheeft, met een liefde die ons menselijk begrip te boven gaat. Doordat wij een zondige natuur hebben, kunnen wij

ons een dergelijke liefde niet voorstellen. Maar de liefde van God is goddelijk van karakter. Deze liefde toont ons ook dat de mens van grote waarde is in Gods oog. We spraken daar al eerder over, maar het is goed om in herinnering te brengen dat God een nauwe relatie met de mens had toen Hij hem schiep. Hij zocht hem op en sprak met hem in de Hof van Eden. Deze gemeenschap werd verbroken door de zonde, maar God wilde het contact herstellen. Anders zou het lijken alsof de satan overwonnen had, en dat kan niet zo zijn. De vleeswording was ook noodzakelijk voor het verlossingswerk.

Als we spreken over de vleeswording helpt misschien een illustratie uit de geschiedenis. Velen van ons hebben wel gehoord van grote koningen, die vermomd in eenvoudige kleding en zonder koninklijke pracht naar huizen van arme mensen gingen, om met hen te spreken en hun problemen te leren kennen zonder hen bang te maken. Ik heb eens gelezen dat kalief Omar Ibn Al Khattab dit ook deed toen hij de tweede kalief was. We hebben veel bewondering voor zulke mensen en hun nobele daden. Hoe groter de persoon is, die zo'n nederige houding aanneemt, des te meer zullen we hem bewonderen. Maar wie is de meest nobele en grootste van allen? Is dat niet God, die ons allen geschapen heeft? Als Hij in menselijke gedaante naar deze aarde wilde komen, kon iemand Hem dan zeggen dat niet te doen? Dit was nu juist de wonderbare wijze waarop mensen God konden leren kennen.

Eens las ik een verhaal over een kind dat geboeid naar een lange rij mieren keek, die de straat overstaken. Toen hij een auto zag aankomen in de verte, begon hij tegen de mieren te schreeuwen dat ze uit de weg moesten gaan,

want anders zou de auto hen verpletteren. Een oude man hoorde hem roepen en vroeg hem wat hij deed. Toen het kind het hem vertelde, zei de oude man tegen hem: ‘Jongen, als je wilt dat de mieren je verstaan moet je zelf één van hen worden’. God kwam hier op aarde als Mens, omdat we zonder het vleesgeworden Woord God niet echt konden leren kennen. Daarom zei Christus: *“Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”* (Johannes 14:9). In Johannes 1:18 staat dat niemand ooit God heeft gezien, maar dat Gods enige Zoon, Jezus Christus, Hem heeft bekendgemaakt.

Dit brengt ons tot de belangrijke vraag: Wat bedoelen we als we zeggen dat Jezus de Zoon van God is? Niemand met een gezond verstand zal denken dat God een vrouw of bijvrouw heeft genomen. Zo'n gedachte is verwerpelijk voor ieder die de levende en ware God aanbidt, de Schepper van hemel en aarde. In vroeger tijden aanbaden heidenen ontaarde afgoden van eigen maaksel. Zij hadden zulke verkeerde ideeën. Maar christenen weten dat God een geest is, en alleen al het noemen van zo'n gedachte is verwerpelijk voor hen. Voordat we nu uitleggen wat het zoonschap van Christus inhoudt, moet gesteld worden dat dit niet door de christenen is bedacht. God Zelf heeft het bekendgemaakt. Toen God de engel Gabriël naar de maagd Maria zond, zei deze tegen haar: *“Wees gegroet, begenadigde, de Heer is met u (...). Zij ontstelde over zijn woord en overlegde wat de betekenis van deze begroeting kon zijn. En de engel zei tot haar: Vrees niet, Maria, want u hebt genade bij God gevonden. En zie, u zult zwanger worden en een Zoon baren en u zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste genoemd worden”* (Lucas 1:28-32). Toen Maria verwonderd vroeg: *“Hoe zal dit zijn, daar ik met geen man gemeenschap heb?”*

antwoordde hij haar en zei: *“De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwden; daarom zal ook dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon genoemd worden”* (Lucas 1:34-35).

Het feit dat Jezus de Zoon van God is, werd dus door God Zelf aangekondigd door middel van de engel Gabriël, die verscheen aan de maagd Maria vóórdát ze zwanger werd. Het werd ook hoorbaar door God geproclameerd aan het begin van Jezus’ openbare optreden. Zo gaf God bekendheid daaraan bij het begin van Jezus’ dienst.

Vóórdát Hij Zijn dienstwerk begon, ging Jezus naar de rivier de Jordaan om Johannes de Doper te ontmoeten en door hem gedoopt te worden. Toen Jezus uit het water kwam, klonk er plotseling een stem vanuit de hemel die zei: *“Deze is Mijn geliefde Zoon, in wie Ik Mijn welbehagen heb”* (Matteüs 3:13-17; dit staat ook in de andere evangeliën).

Ook tegen het einde van Christus’ dienst en voordat Hij naar het kruis ging, maakte God ditzelfde feit bekend. In Matteüs 17:1-5 lezen we dat Jezus drie discipelen meenam op een hoge berg. Zijn gelaat straalde daar als de zon, en Zijn kleding werd wit als het licht. Ook verschenen daar twee profeten met Hem, namelijk Mozes (Musa) en Elia (Elias). Toen overschaduwde hen een lichtende wolk en plotseling kwam er een stem uit de wolk die zei: *“Deze is Mijn geliefde Zoon, in wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort naar Hem.”* Dit staat ook beschreven in het evangelie van Marcus en dat van Lucas. Als God Zelf Jezus Zijn geliefde Zoon noemde, kan iemand van ons er dan bezwaar tegen maken? Kan iemand tegen God zeggen dat Hij zoiets niet had moeten zeggen? Veel meer verzen zouden we kunnen citeren om aan te tonen dat de Bijbel duidelijk verklaart

dat Christus de Zoon van God is. Maar bovenstaande verzen zijn gekozen om te laten zien dat God Zelf de Heer Jezus Zijn Zoon noemde.

Wat betekent Christus' zoonchap? We zagen dat het niet betekent dat God, gezegend zij Zijn naam, een vrouw of bijvrouw had. Zo'n gedachte is werkelijk godslasterlijk en verwerpelijk. Maar het betekent dat Christus dezelfde natuur heeft als God. De zoon van een menselijk wezen is ook een mens. En de nakomeling van een dier is een dier. Christus' zoonchap is geestelijk van karakter en niet lichamelijk; het is niet het resultaat van seksuele gemeenschap. Verre van dat! We moeten ons in aanbidding neerbuigen en geloven wat God ons vertelt over Zichzelf, en daarbij beseffen dat het menselijk verstand beperkt is. Het menselijk verstand is eindig, en de eindige mens kan de oneindige God niet bevatten of analyseren. Voordat wij door het geloof opnieuw geboren zijn, verkeert het menselijk verstand geestelijk in totale duisternis. Pas als iemand Christus als Heer en Heiland aanneemt, verdwijnt alle verwarring en wordt de ziel verlicht.

De eenheid van de Godheid

De volgende verzen uit de Bijbel helpen ons om de eenheid van de Godheid beter te begrijpen. Toen Hij sprak over de gelovigen, zei Jezus: *“Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij, en Ik geef hun het eeuwige leven en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is groter dan allen en niemand kan ze rukken uit de hand van mijn Vader. Ik en de Vader zijn één”*

(Johannes 10:27-30). Toen Hij sprak tegen Zijn discipelen, zei Hij tweemaal: *“Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij”* (Johannes 14:8-11). De Heilige Geest is ook God en Hij is één met de Vader en de Zoon. Toen een man genaamd Ananias loog, zei de apostel Petrus tegen hem: *“Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen (...). U hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God”* (Handelingen 5:1-4).

Vóórdat Christus ten hemel voer, beval Hij Zijn discipelen naar alle volken te gaan om de boodschap van het heil te prediken en hen te onderwijzen in de dingen die Hij hun had geleerd. Hij zei ook: *“Doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest”* (Matteüs 28:19). Let erop dat Hij niet zei: “in de namen” (meervoud), maar “in de naam” (enkelvoud); want het is één naam, de naam van de ene, ware en levende God. Een verborgenheid? Ja, maar ook een goddelijk feit, dat duidelijk wordt geleerd in het geïnspireerde Woord van God.

Er is een heel belangrijke en kostbare waarheid die verband houdt met dit feit. We hebben gedacht aan de liefde van God de Vader, die Zijn Zoon (die één is met Hem), heeft gezonden om ons van het eeuwig oordeel te redden. De Bijbel zegt dat God Zijn eniggeboren Zoon naar deze wereld zond om in onze plaats te lijden en te sterven, *“opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft”* (Johannes 3:16). We zien hier ook de liefde van Christus, die vrijwillig voor ons stierf, opdat wij vergeving van zonden en eeuwig leven zouden ontvangen, als we in Hem geloven en Hem door het geloof in ons hart aannemen. Het is de Heilige Geest, de Geest van God, die ons overtuigt van zonde en schuld en ons tot berouw en

geloof in Christus brengt. Zo zien we het werk van de drie-een God tot ons heil en onze zegen. De leer aangaande de Drie-eenheid lost ook nog een ander probleem op. Ze geeft antwoord op de vraag, die voor velen een raadsel is. Vóórdat God iets of iemand schiep, was Hij toen niet reeds een God van liefde? Wie had Hij toen lief? Met wie communiceerde Hij? Het antwoord op deze vragen ligt besloten in de unieke aard van de eenheid van God, zoals we hierboven beschreven hebben. De volgende verzen laten dat ook zien. Kort vóórdat Christus naar het kruis ging om voor ons te sterven, hief Hij Zijn ogen op naar de hemel en zei: *“En nu, verbeerlijk Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was (...) want U hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging van de wereld”* (Johannes 17:5,24).

Uit dat wat in dit hoofdstuk is gezegd, blijkt dat Christus niet slechts mens is. Het is niet voldoende te geloven dat Hij een profeet of apostel of een groot leraar, of een bijzondere wonderdoener was. Hij is God, geopenbaard in het vlees. Dit is het struikelblok voor ongelovigen. Het was ook het struikelblok voor de Joden, die Zijn dood eisten. Ze wilden Hem doden, *“omdat Hij niet alleen de sabbat brak, maar ook zei dat God Zijn eigen Vader was en zich dus God gelijk maakte”* (Johannes 5:18). Ze eisten van Pontius Pilatus, de Romeinse machthebber, dat hij Hem zou kruisigen. Ze zeiden: *“Wij hebben een wet en naar onze wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt”* (Johannes 19:7). Toch heeft Christus duidelijk gezegd: *“Als u niet gelooft dat Ik het ben, zult u in uw zonden sterven”* (Johannes 8:24). De keuze is dus overduidelijk: iemand kan óf de zijde van de ongelovige Joden kiezen, die in hun zonden zijn

gestorven omdat ze weigerden te geloven in de godheid van Christus, óf hij kan het duidelijke onderwijs van het Woord van God geloven.

De bewijzen van de godheid van Christus zijn talrijk en het zou een heel boek vergen om die in detail te beschrijven. In het kort volgen hier enkele van de bewijzen. Het Oude Testament zegt duidelijk: *“Men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredeworst”* (Jesaja 9:5). In het Nieuwe Testament wordt Hij “aller Heer” genoemd (Handelingen 10:36), en “de Heer der heerlijkheid” (1 Korintiërs 2:8), en *“Christus, die God is over alles, gezegend tot in eeuwigheid”* (Romeinen 9:5).

Zijn wonderen getuigen ook van Zijn godheid. Christus sprak over Zijn eigen godheid, en de wonderen die Hij deed bevestigden de waarheid van Zijn aanspraken. Hij genas de zieken, reinigde de melaatsen, opende de ogen van blinden en wekte doden op. Hij voorzag door middel van vijf broden en twee vissen vijfduizend mannen van voedsel, en bovendien de vrouwen en kinderen. Dit was een scheppingsdaad. De Koran beweert dat Hij een vogel schiep en er leven aan gaf. Iemand moet goddelijk zijn, om de Schepper van leven te zijn. Christus liet ook Zijn macht zien over de natuur. Hij beval de winden en de golven kalm te worden, en ze gehoorzaamden Hem onmiddellijk. Hij liep op het water van het meer en Hij deed vele andere wonderen. Niet alleen verrichtte Christus al die wonderen, ja, Hij gaf Zijn discipelen ook *“macht over onreine geesten om ze uit te drijven en om elke ziekte en elke kwaal te genezen”* (Matteüs 10:1). Zij deden wonderen in Zijn naam, maar Jezus deed de wonderen door de kracht van Zijn eigen naam. Zelfs nadat Hij was opgevaren naar de hemel

verrichtten de discipelen wonderen van genezing in de kracht van de naam van Jezus. Petrus kon zeggen tegen de man, die verlamd was vanaf zijn geboorte: *“in de naam van Jezus Christus, de Nazarener: sta op en wandel!”* (Handelingen 3:6). En de man stond onmiddellijk op en wandelde. Wat een wonderbaar heerlijke naam is de naam van Jezus!

De behoudenis is in niemand anders

De Bijbel verklaart met nadruk dat wij slechts gered kunnen worden door Christus: *“En de behoudenis is in niemand anders; want er is ook onder de hemel geen andere naam die onder de mensen gegeven is, waardoor wij behouden moeten worden”* (Handelingen 4:12). Verder staat er geschreven: *“Hem geven alle profeten getuigenis, dat een ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn naam”* (Handelingen 10:43). Dit werd niet en kon ook niet gezegd worden van iemand, die slechts een mens was – zelfs al was hij een profeet of apostel. Noch Abraham, noch Mozes, noch enige andere profeet had tegen de mensen kunnen zeggen dat zij vergeving zouden krijgen en eeuwig leven zouden ontvangen, als zij hem in het geloof zouden aannemen. Maar toen de misdadiger aan het kruis naast Jezus berouw kreeg en Hem vroeg aan hem te denken, beloofde Christus hem dat hij diezelfde dag nog met Hem in het paradijs zou zijn. Geen ander mens kon zo’n belofte geven aan een stervende rover (zie Lucas 23:39-43).

Als de grootste zondaar Christus aanneemt, verandert zijn leven totaal, en wordt hij een nieuwe mens. Dit bewijst ook dat Christus niet slechts een profeet of apostel is. De apostelen zelf erkenden al dat zij gezanten en dienstknechten van Christus waren. Iemand wordt geen

christen door zijn geboorte uit christelijke ouders, of door een geloofsbelijdenis uit te spreken, of het lidmaatschap van een kerk aan te vragen. Dit is slechts mogelijk door Christus in het geloof in ons hart te ontvangen. Als gevolg daarvan vindt er een werk van God plaats in die persoon. Hij is gered en kan er zeker van zijn dat hij naar de hemel gaat als zijn leven hier op aarde voorbij is. De grootste verklaring en het meest verblijdende nieuws voor gevallen en zondige mensenkinderen is de blijde boodschap van Gods liefde:

“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft”.

(Johannes 3:16)

Epiloog

God verandert mensen

Voor dat we deze studie afsluiten, moet nog één heel belangrijk punt worden benadrukt. Eerder is opgemerkt dat wij alleen gered kunnen worden door Gods genade, door geloof in de Heer Jezus Christus, die voor ons stierf, opdat eenieder die in Hem gelooft niet verloren gaat maar vergeving van zonden en eeuwig leven ontvangt. De Bijbel zegt: *“de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden”* (Johannes 1:17). De wet van Mozes eist straf. Zij toont ons dat wij allemaal zondaars zijn en het oordeel verdienen. Maar oprecht geloof in Jezus Christus maakt ons tot nieuwe mensen. De Bijbel leert ons dat degenen die in Christus geloven – wat betekent dat zij Hem ontvangen in hun hart – kinderen van God zijn door een nieuwe en geestelijke geboorte (zie Johannes 1:12-13). Maar deze genade die ons redt, leert ons ook hoe wij een godvrezend leven kunnen leiden.

Maar hoe zit het dan met iemand die eens een dief was? Gods genade leert hem niet meer te stelen, maar zich in te spannen en *“met zijn eigen handen het goede te werken, opdat hij kan meedelen aan hem die gebrek heeft”* (Efeziërs 4:28). Wat een verandering! Zijn handen afhakken zou zijn hart niet veranderen, maar het geloof in Christus doet dat wel. Dat is ook waar voor allerlei andere soorten zonden. De ware gelovige wordt geleerd dat hij Christus geheel en al toebehoort – naar geest, ziel en lichaam. Sommige gelovigen destijds te Korinthe in Griekenland waren vóór

hun bekering slechte mensen. De apostel Paulus schreef aan hen: *“En dit waren sommigen van u; maar u bent afgewassen, maar u bent geheiligd, maar u bent gerechtvaardigd in de naam van de Heer Jezus en door de Geest van onze God”* (1 Korintiërs 6:11).

De godsdienstige leiders hadden kritiek op Christus omdat Hij zondaars ontving, met hen at en hen onderwees. Hij vertelde hun daarom de gelijkenis van de verloren zoon, die zijn thuis verliet, zijn geld verkwistte en erg arm werd. Maar uiteindelijk *“kwam hij tot zichzelf”*, erkende zijn zonde en besloot terug te keren naar zijn vader. Hij vroeg door zijn vader aanvaard te worden als een gehuurde knecht. Hij erkende dat hij het niet verdiende aanvaard te worden als zoon, want hij had tegen zijn vader en tegen de hemel gezondigd. Maar toen zijn vader hem in de verte zag, werd hij met ontferming over hem bewogen, liep hem tegemoet, omhelsde en kuste hem. Christus wilde ons door dit verhaal het hart van de hemelse Vader leren kennen, die vurig verlangt naar onze terugkeer tot Hem. De vader ontving de zoon niet alleen, maar hij veranderde ook zijn hele situatie. Hij gaf hem de beste kleding en bereidde een feestmaal voor hem, terwijl hij uitriep dat zijn zoon ‘dood’ geweest en weer ‘levend’ geworden was, verloren en weer gevonden was. Christus vertelde Zijn toehoorders dat de hemel en de engelen blij zijn als één zondaar zich bekeert. Leest u deze geschiedenis maar na in hoofdstuk 15 van het Lucas-evangelie.

Gods genade redt en verandert ons, en ze maakt ons klaar voor de tijd wanneer wij voor eeuwig bij Hem zullen zijn: *“Want de genade van God, die voor alle mensen heil aanbrengt, is verschenen, en onderwijst ons, dat wij met verzaking*

van de goddeloosheid en de wereldse begeerten, ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig leven in deze tegenwoordige eeuw, in de verwachting van de gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus, die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlossen zou en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken” (Titus 2:11-14).

Koop de waarheid en verkoop ze niet

Dit boekje is geschreven om die bijbelse feiten uit te leggen die moeilijk zijn voor de oprechte zoeker, die de waarheid verkiest boven al het andere wat deze wereld kan bieden. Het is niet mijn bedoeling om het geloof van iemand aan te vallen, of om de superioriteit te bewijzen van de ene groep mensen boven de andere. Wij zijn allemaal zondaars en wij hebben allemaal Gods geboden overtreden. Daarom hebben wij allemaal Gods redding nodig, die Hij geeft uit genade door het geloof in Hem en Zijn Woord.

In de Bijbel heeft God ons duidelijk de weg tot verlossing laten zien. Hij liet zien hoe we er zeker van kunnen zijn dat we naar de hemel en niet naar de hel zullen gaan. Daarom hebben we als eerste punt bewezen dat de Heilige Schrift nooit veranderd is en dat de Bijbel het geïnspireerde Woord van God is. Dit moest eerst worden aangetoond, anders zou de rest van de bespreking, die helemaal gebaseerd is op wat de Bijbel zegt, van geen waarde geweest zijn. God *“wil dat alle mensen behouden worden en tot de kennis van de waarheid komen”* (1 Timoteüs 2:4). En dat is ook onze wens.

Dit boekje werd geschreven uit vriendschap en liefde, en geenszins met de bedoeling te argumenteren of beledigend te zijn. Je godsdienstige overtuiging veranderen is ingrijpend en meestal ook erg pijnlijk, omdat wij van jongs af aan met ons geloof zijn opgegroeid, dat na verloop van tijd steeds meer in ons geworteld is. Dit te veranderen is terecht vergeleken met ‘een lichaamsdeel amputeren, of het vlees van onze beenderen scheuren’, inderdaad een zeer pijnlijke aangelegenheid. Toch is dit ten slotte het beste advies dat wij kunnen geven: “Koop de waarheid en verkoop ze niet” (Spreuken 23:23). Christus heeft gezegd:

*“Als u in Mijn woord blijft, bent u waarlijk
Mijn discipelen; en u zult de waarheid verstaan, en de waarheid
zal u vrijmaken.”*
(Johannes 8:31-32)

